

Arrest

nr. 258 177 van 14 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS (BRUGGE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige zoon met Belgische nationaliteit.

1.2. Op 18 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, sedert 23.02.2021 (na de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging dd 20/05/2020) is er geen samenwoning meer met het Belgisch kind. Dit werd bevestigd door een nieuwe woonstcontrole door de wijkagent. Betrokkene komt bijgevolg het kind niet begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene eerder in figuurlijke zin zijn kind komt vergezellen of vervoegen, kan dit worden aangetoond door middel van bewijzen van het onderhouden van een financiële/affektieve band met het kind. Echter, betrokkene heeft nagelaten dergelijke bewijzen spontaan voor te leggen. Betrokkenes gezinssituatie is veranderd nadat hij de aanvraag had ingediend. Het kwam hem toe zijn situatie te actualiseren.

Op dit moment kan niet vastgesteld worden dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 (2) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel *"impossibilium nulla obligatio est"* als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretisch betoog licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"Verzoeker onderhield een relatie met diens Belgische partner I.C. (...). Uit deze relatie is zoon I.K.C. (...), zoon van verzoeker, geboren (stuk 3).

Verzoeker heeft wel degelijk samengeleefd met diens toenmalige partner I.C. (...), waarbij mevrouw I.C. (...) op 9 september 2020 nog uitdrukkelijk verklaarde (stuk 4):

"hierbij wil ik verklaren dat K. (...) en ik nog steeds samen wonen. Er was een moeilijke periode eind juni mede door de moeilijke financiële situatie van de Corona-tijden.

Hij is heel belangrijk als de papa van I.K.C. (...) en zorgt heel goed voor zijn zoontje.

Zijn domicilie is steeds op bovenstaand adres blijven staan."

Pas meest recent vond een relatiebreuk plaats tussen verzoeker en mevrouw I.C. (...), waarbij mevrouw I.C. (...) verzoeker eind februari 2021 aan de deur heeft gezet.

Intussen is verzoeker bezig met de opstart van een procedure voor de bevoegde familie- rechtbank teneinde een duidelijke en bindende verblijfs- en onderhoudsregeling te zien vastleggen ... doch het is evident dat hier nog geen actualiserende stukken konden worden gevoegd n.a.v. de sinds 22.09.2020 lopende aanvraag tot gezinshereniging als vader van diens Belgisch kind. Pas heden 09.04.2021 ontving onderhavig raadsman de toelating van verzoeker tot de kosteloze rechtspleging om een bindende procedure inzake zoon I.K.C. (...) op te starten voor de bevoegde Familierechtbank (dit n.a.v. een verzoek om kosteloze rechtspleging zoals ter griffie neergelegd op 29.03.2021 - stuk 5).

Verzoeker én zijn raadsman werken/ageren meest diligent, doch konden bezwaarlijk reeds een "bewijs/regeling inzake affectieve en financiële banden" voorleggen n.a.v. een breuk sinds eind februari 2021 ... en zulks vóór 18.03.2021 (datum beslissing - stuk 1).

Niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

De bestreden beslissing stelt dan ook veel te kort door de bocht en volstrekt onredelijk (stuk 1):

"Voor zover betrokkene eerder in figuurlijke zin zijn kind komt vergezellen of vervoegen, kan dit worden aangetoond door middel van bewijzen van onderhouden van een financiële/affectieve band met het kind. Echter, betrokkene heeft nagelaten dergelijke bewijzen spontaan voor te leggen. Betrokkenes gezinssituatie is veranderd nadat hij de aanvraag had ingediend. Het kwam hem toe zijn situatie te actualiseren. "

De aanvraag is ingediend op 22.09.2020, zodat op moment van de breuk tussen de ouders van kind I.K.C. (...) (nl. op 23.02.2021) de aanvraag alreeds langer dan 5 maanden lopende was.

Een beslissing werd genomen op 18.03.2021 ... ofte 23 dagen nadat verzoeker aan de deur was gezet, nadat hij eerst een jaar en zes maanden samen diens zoon mee heeft opgevoed als gezin met mevrouw I.C. (...).

Meent de Dienst Vreemdelingenzaken werkelijk serieus dat het verzoeker toekwam om in de 23 dagen dat het vervolgens nog duurde om de (bestreden) beslissing te verkrijgen zijn dossier te actualiseren met bewijzen van financiële/affectieve band met zijn kind ??

Verzoeker werd door mevrouw I.C. (...) plots aan de deur gezet waardoor verzoeker in een quasi depressieve gesteldheid finaal zelfs even werd opgenomen in het Psychiatrisch Centrum Sint-Amandus te Beernem.

Zelfs een Belg met een vaste job slaagt er niet in om op 23 dagen een bindende regeling voor de Familierechtbank te krijgen en op deze wijze de financiële en affectieve regeling omtrent diens kind te verkrijgen navolgend aan een relatiebreuk...

De stelling dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus diende te weigeren ... gezien betrokkene heeft nagelaten om "dergelijke bewijzen spontaan voor te leggen" is dan ook kennelijk onredelijk en behelst het volstrekt onmogelijke.

Niemand is evenwel gehouden tot het onmogelijke, terwijl zulks evenmin de enige reden tot weigering van een verblijfsmachtiging als ouder van een Belgisch kind mag uitmaken.

Verzoeker heeft de facto immers evident wel degelijk een affectieve- en financiële band met diens zoon I.K.C. (...) met wie hij immers sinds diens geboorte op 19.08.2019 tot 23.02.2021 altijd onder één dak heeft gewoond en waarbij hij zijn kind aldus dagdagelijks mee opgevoed heeft samen met mevrouw I.C. (...) (stuk 4).

De verzoeker van een verblijfsrecht als ouder van een minderjarig Belgisch kind hoeft volgens de wet zelfs niet samen te wonen met het kind. Het bestaan van een gezinzel in de zin van affectieve en/of financiële band is voldoende (S. DAWOUD, Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?, T.Vreemd. 2014, nr. 3, p. 297, voetnoot 125).

Deze voorwaarde mag niet te eng worden geïnterpreteerd, gezien het belang van het kind steeds de eerste overweging dient uit te maken, terwijl de rechtsleer ter zake het erover eens is dat het in het belang van een kind is om contact met beide ouders te kunnen onderhouden.

Artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt zeer duidelijk: (...)

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet schrijft evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Dit geldt evident ook voor beslissingen die indirect doch onherroepelijk een zeer grote impact hebben op deze minderjarige kinderen (quod in casu).

De rechtsleer ter zake is dan ook eensluidend:

"Het kind verdient een zo kwalitatief mogelijk contact met zijn moeder én vader¹. Het moet vermeden worden dat er op termijn een vorm van vervreemding of minder hechte relatie zou ontstaan met één van beide ouders. "

(Jeugdrechter Christian DENOYELLE, Beoordelingscriteria voor een verblijfsregeling - een persoonlijke kijk vanuit de partij, in CBR. Verblijfsregeling, Intersentia, Antwerpen, 2008, p. 56-57)

Verzoeker doet het nodige teneinde financieel diens verantwoordelijkheid te nemen m.b.t. zijn kind, terwijl de contacten op heden enkel op minnelijke basis (met toestemming van de moeder/ex-partner) kunnen verlopen, in afwachting van een bindende regeling door de Familierechtbank. '

Zie ook art. 9 IVRK en art. 374 BW

Verzoeker heeft er intussen evenwel het raden naar hoe de bestreden beslissing hem alsook diens dochter daarin helpt. In tegendeel, maakt de bestreden beslissing het net disproportioneel veel moeilijker om in rechte diens verblijfs- en onderhoudsregeling in rechte te zien vastleggen ... gezien de bestreden beslissing net verwacht dat verzoeker van diens kind voor onbepaalde tijd (definitief?) dient te worden gescheiden !?!

Verzoeker heeft er het raden naar hoe deze beslissing het "belang van het kind" vooropstelt. Nochtans is zulks wél wat van verweerder wordt verwacht in toepassing van art. 24.2 Handvest en art. 22bis Grondwet.

Verweerder kan zich niet wegsteken achter enig standpunt dat het belang van het kind geen directe werking heeft.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...). "

(cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van

de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: (...)

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. "

(cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (*quod in casu*), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (RvV nr. 123.160 van 28 april 2014).

"Evenwel waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratie-controle worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijdering maatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Poindario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neuinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

(RvV nr. 148.742 van 29 juni 2015)

"Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen teagen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijdering maatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan

e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neuijger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E. V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 78).

(RvV nr. 150.157 van 29 juli 2015)

Zelfs indien artikel 24 Handvest of artikel 22bis Grondwet geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting zou incorporeren, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee afdoende rekening werd gehouden als "eerste overweging".

"In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoeren die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel, dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing. "

(V. VEREECKE, 'Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen', in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot 81).

In casu is de bestreden beslissing in strijd met de ter zake geldende wetgeving (gezien aan alle vereiste voorwaarden van art. 40ter Vw. afdoende is voldaan), terwijl de bestreden beslissing evenzoveel in strijd is met het belang van het kind, inzonder omtrent de consensus in rechtsleer en rechtspraak dat het fundamenteel in het belang van het kind is om contact te kunnen onderhouden met beide ouders.

Minstens motiveert de bestreden beslissing, die wettelijk verplicht is bij dergelijke beslissing het belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker ernstig in rekening te nemen, niet op welke wijze de bestreden beslissing net op gunstige wijze invloed uitoefent in het belang van het kind. Wel in tegendeel.

Tenslotte is de bestreden beslissing voor de volle 100% gebaseerd op een volkomen onhaalbare en onrealistische premisse dat verzoeker na de breuk tussen het koppel eind februari 2021 maar diens dossier in de navolgende 14 dagen of zo had moeten actualiseren met bewijs van een (in gedachten van de DVZ hapklaar uit de lucht vallende) bindende omgangs- en onderhoudsregeling inzake zoon I.K.C. (...). Dit is kennelijk onredelijk en is het onmogelijke vragen van een verzoekende vreemdeling. Dit terwijl niemand is gehouden tot het onmogelijke."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 (2) van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar minderjarige zoon, een Belgische onderdaan. Naast haar identiteit dient de verzoekende partij te bewijzen dat zij haar zoon vergezelt of zich bij hem voegt.

3.6. In de bestreden beslissing valt te lezen dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat er geen samenwoning meer is met het Belgisch kind sedert 23 februari 2021, na de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging van 20 mei 2020 (lees: 22 september 2020), dat dit werd bevestigd door een nieuwe woonstcontrole door de wijkagent, dat de verzoekende partij bijgevolg het kind niet komt begeleiden of vervoegen, dat voor zover de verzoekende partij eerder in figuurlijke zin haar kind komt vergezellen of vervoegen, dit kan worden aangetoond door middel van bewijzen van het onderhouden van een financiële/affectieve band met het kind, dat de verzoekende partij heeft nagelaten dergelijke bewijzen spontaan voor te leggen, dat de gezinssituatie van de verzoekende partij is veranderd nadat zij de aanvraag had ingediend, dat het haar toekwam om haar situatie te actualiseren en dat op dit moment niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.7. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat een verzoeker van verblijfsrecht als ouder van een minderjarig kind volgens de wet niet samen hoeft te wonen met het kind, dat het bestaan van een gezinscel in de zin van een affectieve en/of financiële band voldoende is. De verzoekende partij betwist op zich aldus niet dat de verwerende partij, nadat zij heeft vastgesteld dat er niet langer sprake is van een samenwoning tussen de verzoekende partij en haar minderjarig Belgisch kind, kan nagaan of sprake is van een financiële en/of affectieve band met het betrokken kind.

3.8. De verzoekende partij betoogt dat zij een relatie onderhield met haar Belgische partner I.C., dat uit deze relatie zoon I.K.C., haar zoon, is geboren, dat zij wel degelijk heeft samengeleefd met haar toenmalige partner I.C., waarbij mevrouw I.C. op 9 september nog uitdrukkelijk verklaarde: *“hierbij wil ik verklaren dat K. (...) en ik nog steeds samen wonen. Er was een moeilijke periode eind juni mede door de moeilijke financiële situatie van de Corona-tijden. Hij is heel belangrijk als de papa van I.K.C. (...) en zorgt heel goed voor zijn zoontje. Zijn domicilie is steeds op bovenstaand adres blijven staan.”*, dat pas meest recent een relatiebreuk plaatsvond tussen haar en mevrouw I.C., waarbij mevrouw I.C. haar eind februari 2021 aan de deur heeft gezet, dat zij intussen bezig is met de opstart van een procedure voor de bevoegde familierechtbank teneinde een duidelijke en bindende verblijfs- en onderhoudsregeling te zien vastleggen, maar weerlegt noch ontkracht daarmee de motieven van de bestreden beslissing, zoals die werden uiteengezet in punt 3.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij *in casu* gezinshereniging aanvroeg met haar minderjarig Belgisch kind zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening diende te houden met de samenwoning tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner noch met de beëindiging van die samenwoning eind februari 2021. De verwerende partij betwist verder niet dat de verzoekende partij met haar zoon heeft samengeleefd, doch motiveert dat er sedert

23 februari 2021 geen samenwoning meer is met het Belgisch kind, een vaststelling die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat deze motivering foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het evident is dat nog geen actualiserende stukken konden worden gevoegd naar aanleiding van de sinds 22 september 2020 lopende aanvraag tot gezinshereniging als vader van diens Belgisch kind, dat haar raadsman pas heden, 9 april 2021, de toelating van haar ontving tot de kosteloze rechtspleging om een bindende procedure inzake haar zoon I.K.C. op te starten voor de bevoegde familierechtbank, dat zij en haar raadsman meest diligent werken/agere, doch dat zij bezwaarlijk reeds een bewijs/regeling inzake affectieve en financiële banden konden voorleggen naar aanleiding van een breuk sinds eind februari 2021 en zulks voor 18 maart 2021, dat niemand tot het onmogelijke kan zijn gehouden, dat zij door mevrouw I.C. plots aan de deur werd gezet waardoor zij in *quasi* depressieve gesteldheid finaal zelfs even werd opgenomen in het psychiatrisch centrum Sint-Amandus te Beernem, dat zelfs een Belg met een vaste job er niet in slaagt om op drieëntwintig dagen een bindende regeling voor de familierechtbank te krijgen en op deze wijze de financiële en affectieve regeling omtrent diens kind te verkrijgen navolgend aan een relatiebreuk, dat de stelling dat de verwerende partij aldus diende te weigeren gezien zij heeft nagelaten om "*dergelijke bewijzen spontaan voor te leggen*" dan ook kennelijk onredelijk is en het volstrekt onmogelijke behelst, dat niemand evenwel gehouden is tot het onmogelijke, terwijl zulks evenmin de enige reden tot weigering van een verblijfsmachtiging als ouder van een Belgisch kind mag uitmaken, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat voor zover de verzoekende partij haar kind eerder in de figuurlijke zin komt vergezellen of vervoegen, dit kan worden aangetoond door middel van bewijzen van het onderhouden van een financiële/affectieve band met het kind. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, verwacht de verwerende partij aldus niet noodzakelijkerwijze een "*bewijs/regeling inzake affectieve en financiële banden*" van de bevoegde familierechtbank. De verzoekende partij laat na concreet aannemelijk te maken dat zij *in casu* verhinderd was om andere bewijsstukken omtrent de financiële en/of affectieve band met haar kind voor te leggen. Zij maakt in die zin niet aannemelijk dat zij tot het onmogelijke werd gehouden of dat er *in casu* sprake is van een schending van het beginsel "*impossibilium nulla obligatio est*". De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij heeft nagelaten bewijzen van een financiële/affectieve band met het kind spontaan voor te leggen, dat haar gezinssituatie is veranderd nadat zij de aanvraag had ingediend, dat het haar toekwam om haar situatie te actualiseren en dat op dit moment niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Zij toont verder niet aan waarom "*zulks evenmin de enige reden tot weigering van een verblijfsmachtiging als ouder van een Belgisch kind mag uitmaken*".

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 22 september 2020 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de ouders van een minderjarige Belg het kind begeleiden of bij hem voegen. In zoverre er geen samenwoning is, kan, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, de verzoekende partij aantonen dat zij in eerder figuurlijke zin het kind komt vergezellen of vervoegen door middel van bewijzen van het onderhouden van een financiële/affectieve band met het kind. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 22 maart 2021 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van samenwoning met haar minderjarig kind en documenten betreffende het bijdragen in de kosten van het gezin tot begin september 2020, na 23 februari 2021, niet langer actueel waren.

Uit de door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde bewijzen in het kader van haar aanvraag van 22 september 2020 kan geenszins afgeleid worden, gelet op de informatie waarover de verwerende

partij beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet meer met haar kind samenwoont na 23 februari 2021, wat na voormelde datum de effectieve banden met het kind zijn.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen betreffende de financiële en/of affectieve banden met haar minderjarig kind na 23 februari 2021.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de financiële en/of affectieve banden met haar minderjarig kind na 23 februari 2021.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de aanvraag is ingediend op 22 september 2020, zodat op het moment van de breuk tussen de ouders van het kind – namelijk op 23 februari 2021 – de aanvraag al reeds langer dan vijf maanden lopende was, dat de beslissing werd genomen op 18 maart 2021 ofte drieëntwintig dagen nadat zij aan de deur was gezet, nadat zij eerst een jaar en zes maanden samen haar zoon mee heeft opgevoed als gezin met mevrouw I.C., dat zij zich afvraagt of de verwerende partij werkelijk serieus meent dat het haar toekwam om in de drieëntwintig dagen dat het vervolgens nog duurde om de bestreden beslissing te verkrijgen haar dossier te actualiseren met bewijzen van financiële/affectieve band met haar kind, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van 22 september 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de aanvraag overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) zal worden onderzocht door de minister of zijn gemachtigde en dat de betrokkene binnen de zes maanden, namelijk op 22 maart 2021, uitgenodigd zal worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem betekend kan worden. Deze vermelding is conform artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgende op de datum van de aanvraag wordt erkend. Aldus wist de verzoekende partij, minstens behoorde zij te weten, dat haar aanvraag uiterlijk eind maart beoordeeld zou worden. In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de beslissing werd genomen op 18 maart 2021 ofte drieëntwintig dagen nadat zij aan de deur was gezet, nadat zij eerst een jaar en zes maanden samen haar zoon mee heeft opgevoed als gezin met mevrouw I.C., merkt de Raad op dat dit geenszins door de verwerende partij wordt betwist. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat er sedert 23 februari 2021, na de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging van 20 mei 2020 (lees: 22 september 2020) geen samenwoonst meer is met het Belgisch kind. Door louter voor te houden dat zij zich afvraagt of de verwerende partij werkelijk serieus meent dat het haar toekwam om in de drieëntwintig dagen dat het vervolgens nog duurde om de bestreden beslissing te verkrijgen haar dossier te actualiseren met bewijzen van financiële/affectieve band met haar kind, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij heeft nagelaten bewijzen van het onderhouden van financiële/affectieve banden met het kind spontaan voor te leggen, dat de gezinssituatie van de verzoekende partij is veranderd nadat zij de aanvraag had ingediend en dat het haar toekwam om haar situatie te actualiseren. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er immers aan voorbij dat het haar toekwam om te bewijzen dat zij haar zoon kwam begeleiden of zich bij hem kwam voegen. De verzoekende partij had, het weze herhaald, de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken, alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen en haar aanvraag te actualiseren, minstens maakt zij ter gelegenheid van het verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij in een tijdspanne van drieëntwintig dagen niet de mogelijkheid had om bewijzen van het onderhouden van financiële/affectieve banden met het kind voor te leggen. Waar zij erop wijst dat zij even werd opgenomen in het Psychiatrisch Centrum, verduidelijkt zij geenszins wanneer en hoelang zij werd opgenomen. Bovendien legt zij geen enkel stuk voor die een dergelijke opname kan staven, zodat zij ook niet *in concreto* aantoonst dat de verwachting actuele stukken over te leggen in de periode na de onderbreking van de samenwoont, kennelijk onredelijk is.

Door louter voor te houden dat zij *de facto* evident wel degelijk een affectieve- en financiële band met haar zoon heeft, met wie zij immers sinds diens geboorte op 19 augustus 2019 tot 23 februari 2021 altijd onder één dak heeft gewoond en waarbij zij haar kind aldus dagdagelijks mee opgevoed heeft samen met mevrouw I.C., dat de verzoeker van een verblijfsrecht als ouder van een minderjarig Belgisch kind volgens de wet zelfs niet hoeft samen te wonen met het kind, dat het bestaan van een gezinsscel in de

zin van affectieve en/of financiële band voldoende is, dat deze voorwaarde niet te eng mag worden geïnterpreteerd, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing doch slaagt ze er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet is voldaan aan het gestelde in artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat er immers sedert 23 februari 2021, na de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging van 20 mei 2020 (lees: 22 september 2020) geen samenwoonst meer met het Belgisch kind is, dat dit werd bevestigd door een nieuwe woonstcontrole door de wijkagent, dat de verzoekende partij bijgevolg het kind niet komt begeleiden of vervoegen, dat voor zover de verzoekende partij eerder in figuurlijke zin haar kind komt vergezellen of vervoegen, dit kan worden aangetoond door middel van bewijzen van het onderhouden van een financiële/affectieve band met het kind, dat de verzoekende partij echter heeft nagelaten dergelijke bewijzen spontaan voor te leggen, dat de gezinssituatie van de verzoekende partij veranderd is nadat zij de aanvraag had ingediend, dat het haar toekwam om haar situatie te actualiseren, dat op dit moment niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Gelet op het wijzigen van de gezinssituatie van de verzoekende partij, komt het ook niet kennelijk onredelijk voor om het bestaan van affectieve en financiële banden niet automatisch af te lijden uit de vroegere samenwoonst en te wijzen op de noodzaak aan actualisatie betreffende deze banden. Het komt de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor dat wanneer de situatie van de verzoekende partij wijzigt, specifiek met betrekking tot de feiten die van invloed zijn op het beoordelen van het gevraagde verblijfsrecht, te verwachten dat de verzoekende partij haar aanvraag actualiseert. Zij toont dan ook niet aan dat de motieven dat haar gezinssituatie veranderd is nadat zij de aanvraag had ingediend en dat het haar toekwam om haar situatie te actualiseren, te kort door de bocht en volstrekt onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij wel degelijk een affectieve en/of financiële band met haar zoon heeft, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.

3.9. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met de ter zake geldende wetgeving “gezien aan alle vereist voorwaarden van art. 40ter Vv. afdoende is voldaan” of voor de volle honderd procent gebaseerd is op een volkomen onhaalbare en onrealistische premisse dat zij na de breuk tussen het koppel eind februari 2021 maar haar dossier in de navolgende veertien dagen of zo had moeten actualiseren met bewijs van een in gedachten van de verwerende partij hapklaar uit de lucht vallende bindende omgangs- en onderhoudsregeling inzake haar zoon. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoekende partij niet aan dat de vereiste haar aanvraag te actualiseren nadat haar gezinssituatie is gewijzigd, kennelijk onredelijk is of gelijk staat aan het onmogelijke verwachten van haar.

3.10. Een schending van artikel 40ter wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.11. De verzoekende partij verwijst verder naar artikel 24 (2) van het Handvest, naar artikel 22bis van de Grondwet en naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en stelt in dit verband dat het belang van het kind steeds de eerste overweging dient uit te maken, dat de rechtsleer het erover eens is dat het in het belang van een kind is om contact met beide ouders te kunnen onderhouden, dat zij het nodige doet teneinde financieel haar verantwoordelijkheid te nemen met betrekking tot haar kind terwijl de contacten op heden enkel op minnelijke basis – met toestemming van de moeder/ex-partner – kunnen verlopen in afwachting van een bindende regeling door de familierechtbank, dat zij intussen evenwel het raden heeft naar hoe de bestreden beslissing haar alsook haar dochter (lees: haar zoon) daarin helpt, dat de bestreden beslissing het haar in tegendeel net disproportioneel veel moeilijker maakt om in rechte haar verblijfs- en onderhoudsregeling te zien vastleggen gezien de bestreden beslissing net verwacht dat zij van haar kind voor onbepaalde tijd (definitief?) dient te worden gescheiden, dat zij er het raden naar heeft hoe deze beslissing het belang van het kind vooropstelt, dat zulks nochtans wel is wat van de verwerende partij wordt verwacht in toepassing van artikel 24 (2) van het Handvest en van artikel 22bis van de Grondwet, dat de verwerende partij zich niet kan wegsteken achter enig standpunt dat het belang van het kind geen directe werking heeft, dat zelfs indien artikel 24 van het Handvest of artikel 22bis van de Grondwet geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting zou incorporeren minstens wel uit de beslissing moet kunnen blijken dat hiermee afdoende rekening werd gehouden als eerste overweging, dat de bestreden beslissing niet motiveert op welke wijze die beslissing net op gunstige wijze invloed uitoefent in het belang van het kind.

3.12. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”*

De rechten van het kind, zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest, zijn aldus slechts van toepassing op beslissingen van de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*quod non in casu*) en op de lidstaten wanneer zij het recht van de Europese Unie ten uitvoer leggen. De thans bestreden beslissing strekt er enkel en alleen toe om de verzoekende partij het verblijfsrecht als ouder van een minderjarige Belg te weigeren. De verzoekende partij heeft haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen betekent dat het om een minderjarige Belg gaat die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf als burger van de Unie. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat haar Belgisch minderjarig kind ertoe genoopt zou zijn om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. De bestreden beslissing houdt dan ook geenszins verband met de tenuitvoerlegging van het recht van de Europese Unie.

De verzoekende partij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op artikel 24 van het Handvest.

3.13. In zoverre de verzoekende partij in het kader van het hoger belang van het kind de schending aanvoert van de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij zich alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

3.14. De Raad wijst er verder op dat de Raad van State van artikel 22bis van de Grondwet heeft gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

3.15. De Raad wijst er evenwel op dat in het licht van artikel 8 van het EVRM, indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in overweging moet worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden

met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

3.16. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind miskent. Er werd geen verwijderingsmaatregel getroffen ten aanzien van de verzoekende partij en de bestreden beslissing brengt aldus geen scheiding tussen de verzoekende partij en haar minderjarige zoon teweeg, zodat het betoog dat de rechtsleer het erover eens is dat het in het belang van een kind is om contact met beide ouders te kunnen onderhouden, dat zij het nodige doet teneinde financieel haar verantwoordelijkheid te nemen met betrekking tot haar kind terwijl de contacten op heden enkel op minnelijke basis – met toestemming van de moeder/ex-partner – kunnen verlopen in afwachting van een bindende regeling door de familierechtbank, dat zij intussen evenwel het raden heeft naar hoe de bestreden beslissing haar alsook haar dochter (lees: haar zoon) daarin helpt, dat de bestreden beslissing het haar in tegendeel net disproportioneel veel moeilijker maakt om in rechte haar verblijfs- en onderhoudsregeling te zien vastleggen gezien de bestreden beslissing net verwacht dat zij van haar kind voor onbepaalde tijd (definitief?) dient te worden gescheiden, dat zij er het raden naar heeft hoe deze beslissing het belang van het kind vooropstelt, in die zin dan ook niet dienstig is. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met het hoger belang van haar minderjarige zoon. Bovendien blijkt net uit de motieven van de bestreden beslissing dat er geen samenwonen meer is en dat er geen bewijzen werden voorgelegd van affectieve en/of financiële banden, zodat het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij het nodige doet teneinde financieel haar verantwoordelijkheid te nemen met betrekking tot haar kind terwijl de contacten op heden enkel op minnelijke basis – met toestemming van de moeder/ex-partner – kunnen verlopen in afwachting van een bindende regeling door de familierechtbank. Immers waren deze elementen de verwerende partij niet gekend bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat zij deze ook niet in aanmerking kon nemen in het licht van het in overweging nemen van het hoger belang van het kind.

De Raad herhaalt dat in zoverre de verzoekende partij meent dat zij wel degelijk een affectieve en/of financiële band met haar zoon heeft, het haar vrij staat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert op welke wijze die beslissing net op gunstige wijze invloed uitoefent op het belang van het kind, maakt zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een gunstige invloed diende te hebben op het hoger belang van het kind noch op grond waarvan de verwerende partij gehouden was om daarover te motiveren.

3.17. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met het belang van het kind.

3.18. Nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, maar slechts de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de minderjarige zoon betreft op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij zich bij de referentiepersoon zal voegen, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing alvast niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij en haar minderjarige zoon uit elkaar worden gehaald zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in de gegeven omstandigheden niet aan de orde is.

3.19. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin wordt in het licht van deze bepaling een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.20. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER